

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobce: **M. Z.**, zastoupen Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského nám. 125, Pardubice, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka Pardubice, ze dne 8. 4. 2015, č. j. 52 A 57/2014 – 57,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobce M. Z. domáhá u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, kterým by byl zrušen rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové - pobočka Pardubice, ze dne 8. 4. 2015, č. j. 52 A 57/2014 – 57, a věc byla vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka Pardubice (dále také „krajský soud“) napadeným rozsudkem zamítl žalobu Michala Zálešáka, kterou se domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje (dále též „žalovaný“) ze dne 15. 5. 2014, č. j. KrÚ 32305/2014/ODSH/4, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a současně potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Pardubic ze dne 28. 1. 2014, č. j. OSA/P-1348/13-D/36, kterým byl žalobce uznán vinným z porušení ust. § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“) a z naplnění skutkové podstaty přestupku v provozu na pozemních komunikacích podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 téhož zákona. Tohoto přestupku se

měl žalobce dopustit tím, že dne 22. 8. 2013, okolo 9.34 hod v obci Pardubice, na pozemní komunikaci Sukova třída (směr nám. Republiky) řídil nedovolenou rychlostí vozidlo tovární značky Maserati, RZ X, neboť mu byla strážníkem Městské policie Pardubice naměřena, při zvážení možné odchylky v měření, rychlost 67 km/hod. [překročil dovolenou rychlost v obci (50 km/hod) o 17 km/hod.], za což mu byla ve správním řízení uložena pokuta ve výši 1.500 Kč a uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

Krajský soud se při svém rozhodování zabýval především otázkou viny žalobce. Dospěl při tom k závěru, že vina žalobce spočívající v překročení povolené rychlosti byla ve správním řízení dostatečně objasněna a prokázána. Shromážděné podklady - oznámení Policie České republiky, platné doklady o proškolení policistů a o kalibraci měřícího zařízení, záznam průběhu měření včetně fotodokumentace jednoznačně nasvědčují tomu, že vozidlo řídil žalobce a že toto vozidlo v měřeném úseku překročilo nejvyšší povolenou rychlost v obci (50 km v hodině) o 17 km/hod. Správní soud zdůraznil, že soudní ochrana ve správním soudnictví je originálním způsobem ochrany práv a právem chráněných zájmů žalobce. Není však pokračováním správního řízení. Důkazní aktivita před soudem je proto vždy jen akcesorická a je přípustná pouze tam, kde stav věci vyžaduje zásadní doplnění. O tento případ ale v projednávané věci nešlo. Je pak otázkou taktiky správního a popřípadě soudního řízení, kdy žalobce počne navrhopvat důkazy na podporu svých tvrzení. Zde žalobce (resp. jeho zástupce) byl v řízení před správním orgánem nečinný a k důkazním návrhům přistoupil až v řízení před soudem. Musel si však být dobře vědom toho, že správní soud není povinen přistoupit k doplnění dokazování, zvláště tam, kde skutkový stav věci byl dostatečně objasněn. Tak tomu bylo i v této věci.

Krajský soud neshledal, že by řízení před správními orgány bylo stiženo vytýkanými vadami. Zejména není opodstatněná námitka žalobce o neprovedení dokazování před správním orgánem spočívající v tom, že správní orgán pouze „četl“ důkazy. Podle správního řádu totiž platí, že správní orgán provádí důkaz přečtením listiny nebo sdělením jejího obsahu. Ve spise má oporu i závěr, že v místě měření v době přestupku byla povolena nejvyšší rychlost 50 km/hod. Uvádí-li proto žalobce až nyní, že tomu tak nebylo a nedokládá to žádnými důkazy, které měl ostatně předložit již ve správním řízení, lze tuto námitku považovat za účelově tvrzenou vadu řízení. Ze strany žalobce nelze ani úspěšně žalovanému vytýkat, že měl prokázat opak, tj. že na daném úseku komunikace nebyla povolena maximální rychlost 70 km v hodině. Nutno proto poznamenat, že i v tomto případě si měl být žalobce vědom toho, že žalovaný není povinen vyvracet a prokazovat negativní skutečnosti. Nebylo v tomto směru ani třeba dále vyslýchat zasahující městské policisty.

Krajský soud nepřisvědčil ani výtce žalobce o nedodržení návodu v obsluze v souvislosti s tvrzením, že sloup v zorném poli radaru bránil v řádném měření rychlosti vozidla žalobce, či že došlo k „odrazu laserového paprsku“. Pokud by totiž místní podmínky bránily ve „výhledu“ radaru a nebylo by proto zde v důsledku sloupu v dílčím zorném poli možno změřit rychlost sledovaného vozidla, radar by rychlost vozidla žalobce automaticky nezaznamenal a nevyhodnotil. Tak tomu ale není (srov. i rozsudky Nejvyššího správního soudu sp. zn. 3 As 82/2012 a sp. zn. 2 As 83/2013). Ani v tomto směru proto nebylo třeba provádět jakékoliv další dokazování.

pokračování

Nedůvodná je i námitka žalobce o vadném doručování rozhodných písemností (včetně prvostupňového rozhodnutí) zástupkyni žalobce ve správním řízení. Je tomu tak proto, že v současné době již žádný právní předpis nestanoví povinnost správnímu orgánu zaslat emailové zprávy zmocněncům přes podatelnu tohoto orgánu. Postačí tedy, jak tomu bylo i v této věci, byla-li doručovaná písemnost zaslána zmocněnkyni žalobce z úřední adresy úřední osoby (zde od R. T. na e-mailovou adresu zmocněnce – M. V. /X /). Žalobce zřejmě přehlédl změnu v zákoně - v ust. § 11 odst. 3 o elektronickém podpisu, ke které došlo zákonem č. 440/2004 Sb, neboť povinnost zasílat zprávy výhradně přes elektronickou podatelnu již zanikla. Pokud tedy příjemce této emailové zprávy nepotvrdil její přijetí, postupoval správní orgán v souladu s ust. § 19 odst. 8 správního řádu, doručoval-li následně písemnosti žalobci prostřednictvím provozovatele poštovních služeb (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 As 218/2014, které je dostupné na www.nssoud.cz). Úřední osoba R. T. byla tedy oprávněna zasílat písemnosti zmocněnkyni ze své emailové adresy (pracovní), a pokud tato nepotvrdila jejich přijetí, byla oprávněna zaslat tyto písemnosti zástupkyni žalobce poštou (včetně prvostupňového rozhodnutí).

Žalobce se rovněž mýlí v tom, dovozuje-li, že správní orgán byl povinen vyzvat žalobce k doplnění svého banketního odvolání, které jinak splňovalo náležitosti odvolání a bylo podáno osobou, která běžně a opakovaně zastupuje jako obecná zmocněnkyně klienty nynějšího zástupce žalobce Mgr. Jaroslava Topola, advokáta. Je tomu tak proto, že ust. § 37 odst. 3 správního řádu dopadá na případy, kde si účastník není vědom toho, že by jeho podání mělo vady a nebylo způsobilé k projednání (nikoliv však na případy, je-li vědomě odvolání podáno bez bližšího odůvodnění). Smyslem tohoto ustanovení zákona je poučit odvolatele o jeho právech, tj. jak má být oprava provedena a odvolání doplněno. V této věci je evidentní, že zmocněnkyně žalobce M. V. nezastupovala přestupce na úseku dopravy poprvé, ale činila tak opakovaně i u jiných subjektů, kde také postupovala podle stejného scénáře. Podala emailem blanketní odvolání, jiný zmocněnec nahlížel do správního spisu bez dalšího a po rozhodnutí následovala žaloba zástupce (Mgr. Jaroslava Topola) s rozsáhlou argumentací, návrhy důkazů a vytýkanými vadami řízení. I z relevantní judikatury je přitom zřejmé, že nezákonnost v takovém postupu správního orgánu (pokud by nevyzval k doplnění odvolání) lze shledat jen tehdy, pokud by žalobce požádal o lhůtu k doplnění a správní orgán by rozhodl před jejím uplynutím. Tak tomu ale v této věci nebylo. Naopak zmocněnkyně žalobce byla řádně vyzvána k doplnění odvolání, a to jak emailem, jehož doručení do své emailové schránky nepotvrdila, tak i následně poštou (10. 3. 2014). Žalobce proto nemohl označit rozhodnutí ani jako překvapivé.

Lichá je i námitka žalobce, že správními orgány nebyla dostatečně zkoumána a objasněna (rozvedena v rozhodnutí) materiální stránka přestupku, který je přičítán žalobci. I kdyby tomu tak ale ve skutečnosti nebylo, nešlo by o zásadní vadu řízení před správními orgány. Judikatura totiž rozlišuje zkoumání materiální stránky ve dvojím rozsahu. Jednak zvýšené zkoumání (objasnění) u hraničních případů a jednak běžné zkoumání, vyskytující se v ostatních případech. Přitom zvýšenou pozornost je třeba věnovat těm případům, kde jde o překročení hranice zákona o marginální hodnoty. Například u překročení rychlosti o 2 km/hod. (viz. rozsudek Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 5 As 104/2008). Není

ji ale třeba zvláště zkoumat tam, kde není překročení zákona zcela marginální (např. v případě překročení povolené rychlosti o 17 km/hod.).

Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalobce M. Z. jako stěžovatel (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost, kterou výslovně opřel o ust. § 103 odst. 1 písm. a), b), c) a d) s. ř. s.

Stěžovatel především namítá zmatečnost řízení před krajským soudem (§ 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s.). Je tomu tak proto, že na straně žalovaného vystupovaly (podávaly vyjádření) neoprávněné osoby. Správně měl před soudem jednat výlučně ředitel krajského úřadu, popřípadě jeho zástupce, popřípadě jiná osoba oprávněná na základě vnitřních předpisů. Touto osobou však není Mgr. A. K., vedoucí oddělení dopravy Krajského úřadu Pardubického kraje. Má proto za to, že v projednávané věci nebyly splněny podmínky řízení ve smyslu ust. § 103 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „OSŘ“).

Rozsudek krajského soudu je také nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů i pro nesrozumitelnost. Pro nedostatek důvodů je tomu tak proto, že krajský soud dostatečně nevypořádal žalobní námitky napadající nesprávnost měření rychlosti, a to v souvislosti s namítanou překážkou v záběru radaru a odklonu laserového paprsku. Rozsudek krajského soudu je ale nepřezkoumatelný i pro nesrozumitelnost, a to v souvislosti s vypořádanou námitkou údajného neporušení pravidel pro doručování a v souvislosti s absencí výzvy pro stěžovatele k doplnění odvolání. Stěžovateli, resp. jeho zástupci, ve skutečnosti žádné emaily, o nichž hovoří krajský soud, nebyly doručeny. Nebyly mu doručovány z adresy elektronické podatelny správního orgánu prvního stupně, ale z emailu, kde byl uveden toliko „R. T.“, který obsahoval i přiloženou přílohu. Vzhledem k tomu, že mu účinně mohla být správním orgánem doručována emailová zpráva toliko z jeho elektronické podatelny, nemohly mít jiné úkony pracovníka správního orgánu soudem zamýšlené důsledky.

Krajský soud i vadně posoudil po právní stránce vytýkanou vadu řízení, pokud dospěl k závěru, že nebylo povinností správního orgánu zasílat emailové zprávy zástupkyni stěžovatele z elektronické podatelny tohoto orgánu. Je totiž povinností správního orgánu vybavit úřad zařízením pro odesílání zpráv z elektronických adres skrze elektronickou výpravnu (podatelnu). Zmocněnkyni stěžovatele však žádná taková emailová zpráva nebyla doručena. Má tudíž za to, že doručování písemností správním orgánem bylo nezákonné a krajský soud tuto vadu v řízení před správním orgánem nesprávně právně posoudil.

Stěžovatel v předešlé souvislosti nově namítá jako vadu řízení, že správní orgán pochybil i v tom (poté, co mu nebylo zmocněnkyni stěžovatele potvrzeno převzetí doručované písemnosti zprávou podepsanou jejím uznávaným elektronickým podpisem), že jí měl vyrozumět o neakceptaci požadovaného doručování na její emailovou adresu a že jí proto bude doručovat své písemnosti v listinné podobě. Současně tato vada řízení před správními orgány naplňuje i porušení čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. V důsledku uvedeného pochybení tak došlo ze strany správního orgánu prokazatelně i k

pokračování

nesprávnému úřednímu postupu, když napadené rozhodnutí bylo opatřeno doložkou právní moci, ačkoliv prvostupňové rozhodnutí nebylo stěžovateli vůbec řádně doručeno.

Krajský soud též nepřezkoumatelně ale i nesprávně po právní stránce posoudil správním orgánům vytýkanou vadu v řízení, spočívající v nesprávném procesním postupu, kdy stěžovatel nebyl vyzván k doplnění odvolání. Namísto toho správní orgán rovnou vydal žalobou napadené rozhodnutí o odvolání, které zamítl a potvrdil prvostupňové rozhodnutí. Soud tak zaujal nesprávný právní názor na to, že stěžovatel nemusel být poučen o tom, jak má své podání ve smyslu správního řádu doplnit.

Nad rámec uvedeného namítá stěžovatel i nesrozumitelnost napadeného rozsudku pro jeho značný rozsah, když obsahuje řadu informací, které s projednávanou věcí nesouvisí a zatěžují jak stěžovatele, žalovaného a konec konců i Nejvyšší správní soud. Ze všech uvedených důvodů navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil, věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení a přiznal mu právo na náhradu nákladů řízení.

Žalovaný Krajský úřad Pardubického kraje považuje kasační stížnost za nedůvodnou a navrhuje, aby ji Nejvyšší správní soud zamítl. Jde-li o námitku, že v řízení před krajským soudem žalovaného zastupovaly neoprávněné osoby, tak tato námitka je zcela irelevantní. Odkazuje při tom na obsah soudního spisu a na dřívější rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015 - 56, v němž se touto otázkou kasační soud podrobně zabýval. Jde-li o zbývající námitky, zcela se shoduje s právními závěry a hodnotícími soudy krajského soudu obsaženými v napadeném rozsudku. Pro úplnost poukazuje i na své vyjádření k žalobě stěžovatele a na obsah svého rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není opodstatněná.

Stěžovatel podává svůj mimořádný opravný prostředek explicitně nejen z důvodu uvedeného v ust. § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., ale také z důvodu obsaženého v ust. § 103 odst. 1 písm. c) a d) s. ř. s., tedy pro zmatečnost řízení a nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, případně pro jinou vadu řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Vytýkaná zmatečnost řízení před krajským soudem a nepřezkoumatelnost rozhodnutí krajského soudu, resp. jiná vada řízení před tímto soudem, jsou vlastnostmi rozhodnutí správního soudu, k nimž je Nejvyšší správní soud povinen přihlížet z úřední povinnosti. K posouzení otázky zmatečnosti řízení a přezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu proto Nejvyšší správní soud přistoupil přednostně před právním posouzením věci samé. Je tomu tak proto, že by bylo přinejmenším předčasné, aby se Nejvyšší správní soud nejdříve zabýval právním posouzením věci samé, bylo-li by současně řízení před krajským soudem zmatečné nebo by byl napadený rozsudek krajského soudu

skutečně nepřezkoumatelný, či založený na jiné vadě řízení s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé.

Stěžovatel v kasační stížnosti dovozuje zmatečnost řízení od skutečnosti, že v řízení před krajským soudem nevystupovala (nepodávala vyjádření) na žalované straně oprávněná osoba, tj. ředitel krajského úřadu, popřípadě jeho zástupce nebo jiná osoba oprávněná na základě vnitřních předpisů, ale Mgr. A. K., vedoucí oddělení dopravy, Krajského úřadu Pardubického kraje. Dovojuje proto, že nebyly dány podmínky ve smyslu ust. § 103 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „OSŘ“).

Rozsudek krajského soudu není zmatečný.

Otázkou zmatečnosti rozhodnutí správního soudu (krajského soudu) se Nejvyšší správní soud zabýval již dříve, jak na to přiléhavě poukazuje žalovaný ve svém vyjádření. Bylo tomu tak v rozsudku ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015 - 56, který je dostupný na www.nssoud.cz. Zde 7. senát Nejvyššího správního soudu, složený z týchž soudců jako v této věci judikoval, že „žalobcem tvrzené pochybení - podání vyjádření k žalobě neoprávněnou osobou - nepředstavuje nedostatek podmínek řízení před krajským soudem“.

Nejvyšší správní soud rozhodující v této věci neshledal jakéhokoliv důvodu, aby se od tohoto svého dřívějšího názoru jakkoliv odchýlil. V projednávané věci nebylo žalovanému upřeno právo vyjádřit se k žalobě, a tento jej i podal. V žádném případě tedy nelze souhlasit s tvrzením, že by žalovanému bylo upřeno právo vyjádřit se k podané žalobě stěžovatele a ani s tím, že by tvrzené pochybení mělo představovat nedostatek podmínky řízení před krajským soudem. Krajský soud jednal se žalovaným, jenž měl na základě ust. § 69 s. ř. s. způsobilost vystupovat v řízení jako žalovaný správní orgán, který rozhodl v posledním stupni. Požadavek stěžovatele nelze řadit mezi podmínky řízení. Žalovaný v řízení nemusí aktivně vystupovat vůbec a jeho vyjádření či účast při jednání proto nemohou být v žádném případě považovány za podmínky řízení. I kdyby tedy bylo vystupování (písemné či ústní) neoprávněné osoby jménem žalovaného v řízení před krajským soudem považováno za procesní vadu, nejednalo by se o nedostatek podmínky řízení. Jinak by měl žalovaný k dispozici snadný nástroj, jak zabránit přezkumu zákonnosti svého rozhodnutí – k soudnímu jednání by jednoduše vyslal osobu bez řádného oprávnění k zastupování a tento nedostatek by jednoduše neodstranil. Stěžovatelem poukazovaný důvod zmatečnosti napadeného rozsudku je tak lichý.

Rozsudek krajského soudu není nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů ani pro nesrozumitelnost.

Nejvyšší správní soud při posuzování nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu vychází z ustálené judikatury Ústavního soudu (např. nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, uveřejněný pod č. 34 ve svazku č. 3 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu, nálezy Ústavního soudu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, uveřejněný pod č. 85 ve svazku č. 8 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu), podle níž jedním z principů, které představují součást práva na řádný a spravedlivý proces, jakož i pojem právního státu (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Ústavy), jež

pokračování

vykládá libovůli při rozhodování, je i povinnost soudů své rozsudky řádně odůvodnit (ve správním soudnictví podle ust. § 54 odst. 2 s. ř. s.). Z odůvodnění rozhodnutí proto musí především vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé.

Nejvyšší správní soud nepominul ani nálezný Ústavního soudu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06 (dostupný na www.nalus.usoud.cz), v němž Ústavní soud vyslovil, že „*odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena*“. Ostatně Ústavní soud i v nálezu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08 (dostupný na www.nalus.usoud.cz), rovněž konstatoval, že: „*Soudy jsou povinny svá rozhodnutí řádně odůvodnit; jsou povinny též vysvětlit, proč se určitou námitkou účastníka řízení nezabývaly (např. proto, že nebyla uplatněna v zákonem stanovené lhůtě). Pokud tak nepostupují, porušují právo na spravedlivý proces garantované čl. 36 odst. 1 Listiny*“.

Otázkou přezkoumatelnosti rozhodnutí správních soudů se Nejvyšší správní soud zabýval ve své judikatuře již dříve. Bylo tomu tak např. v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, který byl uveřejněn pod č. 244/2004 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, v němž vyložil, že: „*Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné*“. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, který byl publikován ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 133/2004, pak vyslovil Nejvyšší správní soud právní názor, že: „*Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody. Za takové vady lze považovat případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny*“. Nejvyšší správní soud též judikoval v rozsudku ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, dostupném na www.nssoud.cz, že pokud „*z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za opodstatněnou právní argumentaci stěžovatele v žalobě a proč subsumoval popsany skutkový stav pod zvolené právní normy, pak je třeba pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a tím i nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.*“.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být zřejmé, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný a jak uvažil o pro věc zásadních skutečnostech (uplatněných žalobních bodech), resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností. Uvedené pak musí nalézt svůj odraz v odůvodnění soudního rozhodnutí. Je tomu tak proto, že jen prostřednictvím podaného

odůvodnění lze dovodit, z jakého skutkového stavu správní soud vyšel a jak o něm uvažil. Ponechat stranou nelze ani okolnost, že odůvodnění soudního rozhodnutí v podstatě předurčuje možný rozsah opravného prostředku vůči němu ze strany účastníků řízení (kasační stížnosti). Pokud by soudní rozhodnutí vůbec neobsahovalo odůvodnění nebo by nerefletovalo na žalobní námitky a na zásadní argumentaci, o kterou se opírají, pomíjelo by jednotlivá podání žalobce a námitky v nich uvedené, mělo by to nutně za následek jeho zrušení pro nepřezkoumatelnost. Mělo-li by pak být rozhodnutí správního soudu zrušeno pro jinou vadu řízení ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., muselo by se jednat o takovou vadu v řízení před soudem, která by mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé; vada řízení bez vlivu na zákonnost soudního rozhodnutí o věci samé ještě není důvodem pro jeho zrušení.

Těmto požadavkům rozsudek krajského soudu vyhovuje.

Krajský soud při svém rozhodování velmi podrobně zkoumal, zda ob stojí závěr žalovaného správního orgánu o vině stěžovatele za spáchání přestupku, jehož se měl dopustit (tedy o překročení nejvyšší přípustné rychlosti o 17 km/hod.). Tento správní soud při své přezkumné činnosti dovodil, že spisový materiál obsahuje dostatek důkazů, které postačují k závěru správního orgánu o vině stěžovatele již uvedeným přestupkem. Je tomu tak proto, že to byl stěžovatel, kdo dne 22. 8. 2013, okolo 9.34 hod v obci Pardubice, na pozemní komunikaci ul. Sukova třída (směr nám. Republiky) řídil vozidlo tovární značky Maserati, RZ X, a že při tom překročil maximální dovolenou rychlost v obci o 17 km/hod., čímž se dopustil přestupku, který mu byl kladen za vinu. Krajský soud neshledal, že by bylo třeba skutkový stav věci dále doplňovat, neboť s ohledem na dosavadní zjištění správního orgánu, neměl o skutkovém stavu věci nejmenší pochybnosti. Z napadeného rozsudku je také zřejmé, z jakých důvodů má správní soud vznesené žalobní body za liché, mylné nebo vyvrácené. Krajský soud se i dostatečně a s přihlédnutím k ustálené judikatuře vypořádal s námitkou stěžovatele zpochybňující správnost měření rychlosti příslušníky městské policie. Výslovně na straně 12 v odst. 2 a násl. odmítl spekulaci stěžovatele, že měřicí zařízení nebylo umístěno v souladu s návodem k obsluze (překážka, dovozovaný „odklon laserových paprsků“), z čehož stěžovatel mylně dovozoval „zkreslení provedeného měření a zaznamenání vyšší než skutečné rychlosti“ vozidla stěžovatele. Z podaného odůvodnění napadeného rozsudku je také zřejmé, že krajský soud tyto své závěry dostatečně podepřel i dřívějšími judikaturními závěry správních soudů, včetně Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2013, č. j. 3 As 82/2012 - 27, který je dostupný na www.nssoud.cz). Vyslovený názor krajského soudu, že provedené měření bylo v souladu s návodem a že nebylo zatíženo skutečnostmi, které by zabránily nebo zkreslily provedené měření, resp., jež by měly za následek vadnost měření, je nejen přezkoumatelný, ale také věcně správný.

Z napadeného rozsudku je i zřejmé, že se krajský soud vypořádal se všemi stěžovatelem vznesenými žalobními body a k nim se vztahující zásadní argumentací. Správní soud rozvedl své úvahy dokonce i nad míru obvyklou v odůvodněních v jiných srovnatelných věcech. Takový postup, byť není zcela běžný, však v žádném případě nemá za následek nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nesrozumitelnost a ani jinak nezasahuje do práv stěžovatele, jak se stěžovatel mylně domnívá. V projednávané věci je tomu právě naopak. A to jak ve výslovně vytýkané otázce vypořádání žalobní námitky o

pokračování

porušení pravidel při doručování písemností stěžovateli, či v souvislosti s absencí výzvy stěžovatele k doplnění odvolání, tak i pro značný rozsah podaného odůvodnění rozsudku. Na uvedeném závěru ničeho nemění ani krajským soudem dovozované a detailně popsané „praktiky zástupců stěžovatele“, které mu jsou známy z jeho úřední činnosti a které není třeba ze strany soudu prokazovat.

Nejvyšší správní soud rovněž neshledal, že by byl rozsudek krajského soudu zatížen jinou vadou řízení ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Je tomu tak proto, že stěžovatel správnímu soudu žádnou jinou vadu řízení nepředestřel a ani Nejvyšší správní soud sám nedovodil, že by rozhodování krajského soudu bylo založeno na jiné vadě řízení. Tím spíše neshledal, že by mělo jít o kvalifikovanou vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé.

Stěžovatel také namítá, že krajský soud v rozporu se zákonem posoudil otázku doručování písemností zástupkyni stěžovatele M. V.

Krajský soud ve svém rozsudku dovodil, že správní orgány nepochybily při doručování, když stěžovateli, resp. jeho tehdejší zástupkyni M. V. nezasílaly, resp. nevypravovaly emailové zprávy výlučně z „elektronické podatelny správního orgánu“. Předestřel k tomu i obsáhlou argumentaci opřenou jak o příslušná ust. § 19 správního řádu a ust. § 11 zákona č. 227/2000 Sb., o elektronickém podpisu a o změně některých dalších zákonů, jenž byl změněn zákonem č. 440/2004 Sb., kterým se mění zákon č. 227/2000 Sb., o elektronickém podpisu a o změně některých dalších zákonů (zákon o elektronickém podpisu). Krajský soud předestřel ke svému názoru i relevantní judikaturu. Jde o rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2014, č. j. 6 As 218/2014 - 33, dostupný na www.nssoud.cz, v němž tento soud judikoval, že: „Z § 18 vyhlášky č. 259/2012 Sb., o podrobnostech výkonu spisové služby, opírajícího se o zmocňovací ustanovení § 70 odst. 1 písm. i) zákona č. 499/2004 Sb., o archivnictví a spisové službě, nelze dovodit povinnost správního orgánu odesílat písemnosti pouze z elektronické adresy podatelny správního orgánu; s odesláním písemnosti z elektronické adresy zaměstnance výpravny správního orgánu zákon nespojuje důsledek v podobě neúčinnosti odeslání, resp. doručení zprávy na elektronickou doručovací adresu (e-mail) účastníka. Nepotvrdí-li adresát převzetí takto odeslané písemnosti nejpozději následující pracovní den po jejím odeslání, postupuje se podle § 19 odst. 8 správního řádu z roku 2004“.

Tomuto závěru krajského soudu nelze ničeho vytknout. Ostatně ani sám stěžovatel nebyl sto Nejvyššímu správnímu soudu předestřít důvody a argumenty, z nichž by bylo možno dovozovat, že je vyslovený konkrétní právní názor krajského soudu lichý, mylný a vyvrácený či že je v rozporu se zákonem (předmětem kasačního řízení jsou právní názory krajského soudu a nikoliv žalovaného, či správního orgánu prvního stupně). Nejvyšší správní soud opakovaně konstatuje, že správní soudnictví je založeno na striktní dispoziční zásadě. To znamená, že soudu (zde Nejvyššímu správnímu soudu) nepřisluší - ve prospěch toho kterého účastníka řízení - vyhledávat důvody a argumenty, které by mu svědčily. Je tak výlučně na účastníku řízení, aby sám označil právní názor krajského soudu, s nímž nesouhlasí a aby uvedl skutkové a právní výhrady, proč má za to, že tento právní názor krajského soudu nemůže obstát, resp. proč má za to, že je v rozporu s dikcí zákona, eventuelně s právním názorem Nejvyššího správního soudu či Ústavního soudu. Takto

stěžovatel ale nepostupoval a argumentaci proti závěrům krajského soudu Nejvyššímu správnímu soudu nepředložil. Nejvyššímu správnímu soudu, vázanému dispoziční zásadou, proto nezbylo než tuto námitku považovat za nedůvodnou.

Jak správně uvedl již krajský soud, je ve spise založena listina - tisková podoba odeslaného emailu, jehož odesílatelem byl „R. T.“, pracovník správního orgánu prvního stupně, který vedl u tohoto orgánu přestupkové řízení stěžovatele. Z obsahu správního spisu orgánu prvního stupně vyplývá (srov. např. č. l. 28, 42), že ze strany správního orgánu prvního stupně byly zástupkyni stěžovatele, dle jejího požadavku ze dne 11. 12. 2013, řádně odesílány písemnosti prostřednictvím emailové zprávy, včetně rozhodnutí o přestupku stěžovatele ze dne 28. 1. 2014. Z těchto listin vyplývá, že jejich adresát (zmocněnkyně) správnímu orgánu doručení těchto emailových zpráv včetně jejich příloh v dané lhůtě nepotvrdila, ačkoliv o doručování touto formou sama žádala (viz protokol ze dne 11. 12. 2013). Správní orgán proto zcela oprávněně přistoupil po nepotvrzení doručení písemností emailem, k zasílání doručovaných písemností prostřednictvím provozovatele poštovních služeb. Takto bylo stěžovateli účinně doručeno i poukazované prvostupňové rozhodnutí, a to dne 13. 2. 2014.

Stěžovatel ve své kasační stížnosti namítá i to, že krajský soud nesprávně posoudil vadu řízení před správními orgány, pokud žalovaný po podání blanketního odvolání stěžovatelem tohoto řádně nevyzval k doplnění odvolání a namísto toho vydal rozhodnutí o odvolání.

Stěžovatel byl ale řádně vyzván k odstranění vad svého podání - blanketního odvolání ze dne 31. 1. 2014 proti rozhodnutí o přestupku č. j. OSA/P-1348/13-D/36. Nejprve tomu tak bylo prostřednictvím emailové zprávy ze dne 20. 2. 2014. Jelikož však zástupkyně stěžovatele opět správnímu orgánu nepotvrdila přijetí této zprávy, přistoupil správní orgán zcela správně k doručení výzvy k odstranění vad podání (odvolání) prostřednictvím provozovatele poštovních služeb. Jím pak byla tato výzva stěžovateli účinně doručena zástupkyni stěžovatele dne 10. 3. 2014 po uplynutí úložní 10-ti denní lhůty a byla jí vhozena do poštovní schránky. Je tak zcela lichá námitka stěžovatele, že doručování úředních písemností ze strany správního orgánu bylo vadné a v rozporu s ust. § 19 odst. 3 správního řádu, a že je z tohoto důvodu rozhodnutí žalovaného nezákonné.

Pokud tedy krajský soud dospěl k závěru, že vytýkaný způsob doručování listin správním orgánem stěžovateli nebyl vadný, zcela oprávněně tyto žalobní výtky posoudil jako nedůvodné.

Krajský soud v této souvislosti zcela přiléhavě pojmenoval praktiky zástupkyně stěžovatele jako obstrukční, pokud tato nejprve sama vyžaduje doručování úředních listin (v zájmu urychlení řízení) prostřednictvím e-mailové komunikace, ale následně doručení takových listin na svou emailovou adresu odesílateli nepotvrdí a prodlouží tak proces doručování v řádu několika dnů. Zcela bez významu je pak tvrzení stěžovatele, že k potvrzení doručovaných zpráv nedošlo kvůli tomu, že e-mailový klient zástupkyně stěžovatele, či antivirový program považoval doručované zprávy za spam, či že došlo ke smazání těchto zpráv (nedoručení) z jiného IT důvodu. Je totiž věcí stěžovatele (jeho

pokračování

zástupkyně), požaduje-li doručování touto formou, aby k takové činnosti správnímu orgánu poskytl potřebnou součinnost.

Nejvyšší správní soud proto neshledal, že by krajský soud nesprávně posoudil stěžovatelem uplatněnou námitku o vadách řízení před správním orgánem v souvislosti s tím, jakým způsobem byly doručovány úřední písemnosti, včetně rozhodnutí o přestupku.

V kasační stížnosti stěžovatel dále namítá, že bylo vadou řízení před správními orgány, pokud správní orgán po té, co zástupkyně stěžovatele nepotvrdila doručení zasílaných písemností a před tím než jí byly příslušné písemnosti zaslány poštou, žádným, natož zákonným způsobem neoznámil, že neakceptuje jí žádané doručování na její emailovou adresu, a že jí bude doručovat své písemnosti v listinné formě. Takovýto vadný postup při doručování je v rozporu i s čl. 6 odst. 1 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (str. 9 odst. 2 a násl. kasační stížnosti) a čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

Jak již Nejvyšší správní soud uvedl shora, je správní soudnictví, včetně řízení před Nejvyšším správním soudem, založeno na dispoziční zásadě. Ust. § 104 odst. 4 s. ř. s. zakotvuje zásadu, podle níž kasační stížnost není přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že jsou ve smyslu ust. § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřípustné námitky stěžovatele obsažené v kasační stížnosti, v nichž stěžovatel vytýká krajskému soudu, že je jeho rozsudek nezákonný a v rozporu s čl. 6 odst. 1 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (str. 9 odst. 2 a násl. kasační stížnosti) a čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod proto, že stěžovateli nebyl řádně oznámen úmysl správního orgánu neakceptovat doručování na e-mailovou adresu zástupkyně stěžovatele a že bude přistoupeno k zasílání doručovaných písemností poštou. Je tomu tak proto, že stěžovatel tuto námitku nevznnesl již v řízení před krajským soudem, ačkoliv tak učinit mohl.

Ze všech uvedených důvodů Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost směřující proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové - pobočka Pardubice, ze dne 8. 4. 2015, č. j. 52 A 57/2014 – 57, protože není důvodná (§ 110 odst. 1 poslední věta s. ř. s.).

Ve věci rozhodl v souladu s ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1, věta první s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci úspěch neměl, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému podle obsahu spisu žádné náklady v řízení o kasační stížnosti před soudem nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. července 2015

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu